

בס"ד. שיחת אור ליום ה' פ' בשלח, י"ג שבט ה'תשנ"ג.

— ביחידות כללית לאורחים שיחיו —

בלתי מוגה

א. כנהוג, מתאספים ביחד לפני נסיעת כאו"א למקומו, לאחר השהי' ביחד במשך זמן שבו עסקו ביחד בלימוד התורה, בעבודת התפלה ובמעשים טובים, וכן קיבלו החלטות טובות למעשים טובים להבא.

והטעם לאסיפה זו — כדי להמעיט ולהפחית את הסכרא שלנסיעה יש שייכות מסויימת לריחוק זה מזה ח"ו, ולכן, דוקא בסמוך לנסיעה מתאספים עוה"פ ביחד כדי להדגיש את האחדות.

והאסיפה עצמה היא במקום קדוש — בבית הכנסת ובית המדרש — שענינו אחדות, כיון שבו מתפללים כולם ביחד לה' אחד (שהוא בורא כל העולם, אבל לבני"י "עם קרובו"¹ יש שייכות מיוחדת אליו, וכפי שנק' "אלקי ישראל"², כמובן גם מהפסוק³ "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד", ולא שייכות סתם, אלא שייכות וקירבה דבנים לאביהם ("בנים אתם לה' אלקיכם"⁴) ובבנים גופא — "בני בכורי ישראל"⁵, כמדובר כמ"פ).

ולהוסיף, שענין האחדות בביהכנ"ס מודגש גם בשמו — "כנסת", מלשון כינוס ואסיפה, ובמיוחד בנדו"ד — שההתכנסות בביהכנ"ס (שהוא גם ביהמ"ד שבו לומדים תורה, מלבד קריה"ת השייכת לתפלה) איננה אסיפה סתם, אלא אסיפה שצ"ל ממנה תוצאות טובות להבא, ע"י שהמתאספים מחזקים איש את רעהו ועד לכל מי שידם מגעת, ולכל לראש — בנוגע לאלו שנפגשו עמם פנים אל פנים באותן ד' אמות כו', כבנדו"ד.

ונוסף ע"ז — האסיפה היא "ברוב עם"⁶, במעמד האנשים הנשים והטף, ובאופן כזה שכל הרבים מתאחדים ונעשים מציאות חדשה, "ציבור" אחד, היינו דלא זו בלבד שריבוי היחידים איננו סותר את ענין האחדות, אלא אדרבה — ככל שמספר היחידים גדול יותר, ניתוסף יותר ב"ברוב עם) הדרת מלך"⁶, שנפעלת ע"י התאחדות אמיתית של יחידים רבים שנעשו ציבור אחד⁷.

וגם בזה ישנה מעלה מיוחדת כפגישה ואסיפה ביחד פנים אל פנים. שכן, כללות הענין דאהבת ואחדות ישראל הוא ציווי בתורה — "ואהבת לרעך

(1) תהלים קמח, יד.

(2) שם עב, יח.

(3) ואתחנן ה' ד.

(4) פ' ראה יד, א.

(5) שמות ד, כב.

(6) משלי יד, כח.

(7) ראה צפע"ג — כללי התוהמ"צ ערך ציבור.

כמוך⁸, שפירושו, בפשוטו של מקרא, הוא שהידידות והאהבה של כאו"א מישראל לשאר בני"צ"ל בדיוק כמו שהוא מתייחס לעצמו — "כמוך", אמנם, כדי שיהי' רגש זה בפועל צריך השתדלות מיוחדת ולכן הכניס אדה"ז בסידורו ד"נכון לומר קודם התפלה הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך⁹, כיון שיש צורך בקבלה מיוחדת ע"ז והקבלה צריכה לבוא בדיבור דוקא כו¹⁰.

משא"כ כאשר נפגשים עם יהודים פנים אל פנים (אנשים עם אנשים ונשים עם נשים) ורואים בעיני בשר את אלו שלגביהם נאמר החיוב ד"ואהבת לרעך כמוך" — אזי רגש האהבה הוא בגלוי יותר, בתוספת חיות, וישנה וודאות גדולה יותר שיהי' לו המשך בימים שלאח"ז, לאחר נסיעת כאו"א למקומו, עד לגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש שאזי תהי' אהבת ואחדות ישראל בתכלית השלימות.

ב. וי"ל הביאור בזה (כענין האחדות לעתיד-לבוא) בפרטיות:

לכל לראש, כשתבוא הגאולה יפגשו כל בני"י, עם משיח צדקנו, פנים אל פנים, בארץ אחת — ארצנו הקדושה, ובעיר אחת — ירושלים עיה"ק, ובעיר עצמה — (שהרי, עם היותה עיר אחת, היא מורכבת מריכוזי רחובות, בתים, חצרות וכו', ולכן כל בני"י יתאספו) במקום אחד — הר הקודש, ובבית אחד — בית המקדש, ובחצר אחת — חצר הקודש דביהמ"ק השלישי "מקדש אדני-כוננו ידיך"¹¹.

ומעין זה מצינו גם בזמן הגלות, בעקבתא דמשיחא כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים"¹² — והיינו החיוב ע"פ הלכה¹³ שחל על כל בני"י, אנשים נשים וטף, גם אלו שנמצאים בחו"ל, שבעת התפלה צריכים כולם לכוין את הפנים כנגד אותו מקום, ארץ ישראל, ובא"י עצמה — כנגד אותה עיר, ירושלים עיה"ק, ובירושלים עצמה — לכיוון הר הקודש וביהמ"ק, ואם מישהו מתפלל בהר הבית עצמו (באופן המותר בזה"ז, כמובן מאליו) — כנגד מקום המקדש, ושם גופא — כנגד קדש הקדשים, וקדה"ק — בכיוון שבה נמצא ארון הקודש. וטעם הדבר הוא — מפני שבנשמתם כל בני"י הם כאחדות אמיתית ונשמתם קשורה באמת באה"ק, עיה"ק, הר הקודש וביהמ"ק, וממילא יש לזה

כד. ה. נוסף ע"ז שהיא הכנה לכללות התפלה להקב"ה.
 (11) בשלח טו. ח.
 (12) ישעי' ס. ב.
 (13) טיש"ע ואדה"ז אר"ח רסצ"ד.

(8) קדושים יט. יח.
 (9) דא"ה לקו"ש חכ"ה ע' 374. וש"נ.
 (10) ולהעיר שאמירת "הריני מקבל כו"ו היא הקדמה והכנה לדיבור בשבתם של ישראל — (החל מ) "כה טובו אהליך יעקב משכנתוך ישראל" (בלק

בלתי מוגה

ביטוי גם כאשר מכוונים את פניהם הגשמיים ועיניהם, עיני בשר, למקום אחד, ועד שעושים כן בתפלת שמו"ע ג' פעמים ביום, אשר, "כתלתא זימני הוי חזקה"¹⁴ (ועאכו"כ — ד' פעמים בשבתות ויר"ט וה' פעמים ביוהכ"פ) — היינו "חזקה" של התאחדות, אשר למרות שלע"ע נמצאים במדינות שונות, כולם נעשים מציאות אחת, כנ"ל.

ג. האמור לעיל הוא בכל אסיפה מעין זו (לאחר השהי' ביחד וקודם הנסיעה) ובכל זה ניתוסף ענין מיוחד באסיפה זו:

כינוס זה (מלבד מעלתו הנ"ל שהוא בביהכנ"ס וביהמ"ד כו') מתקיים בהמשך ל"עת רצון" מיוחדת — שמלאו ארבעים שנה מאז יו"ד שבט שבו היתה ההסתלקות, הילולא, דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובעמדינו לאחר יו"ד שבט בשנה זו, כבר עברו כל הארבעים שנה בשלימות, וממילא עומדים כבר כמעמד ומצב ד"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"¹⁵, היינו שכל הפרטים של מציאות האדם — החל מכל נשמתו, כל הכחות והחושים שלו ועד לגוף הגשמי, לב הגשמי, עינים הגשמיות ואזנים הגשמיות — מתאחדים למציאות אחת.

ומכיון ש"נתן ה' לכם", כלומר, שהדבר בא ע"י כחות וברכות שניתנו מאת הקב"ה, מובן שזוהי התאחדות אמיתית, וממילא — נתינת-כח שבכל דבר תגבר הנקודה המאחדת שבו, וגם כאשר ישנו ענין שבמבט ראשון נראה כדבר מפורד ומדגיש את ההבדלים בין יהודי א' לחברו, יש לנצל אותו בכיוון של אחדות.

ולדוגמא — לכאו"א ישנה פרנסה מענין מיוחד לו, ועד"ז יש לכל יהודי ענינים מיוחדים בלימוד התורה, וכן מצוות שבהם הוא עוסק ביתר שאת כו', ולכאורה נראה שע"ז מודגשת ההתחלקות בין יהודי א' לשני, אבל לאמיתו של דבר הם מאוחדים, ובכל הענינים הנ"ל יש להגביר את הנקודה המשותפת והמאוחדת,

ובודאי ישנה נקודה מאחדת באמת, שהרי כל נשמות ישראל באות מ"ה' אלקינו ה' אחד", והכל מודים ומבינים שאחדות ה' היא אחדות אמיתית, ועד"ז בנוגע לבנ"י (שאומרים פסוק זה פעמיים בכל יום ופעם נוספת בקשעהמ"ט), אשר, למרות שבחיזוניות הם מחולקים זמ"ז (כנ"ל), הרי באמת מאוחדים הם, ואדרכה — האחדות היא ביתר שאת וכיתר עוז, כך שאיננה רק בנשמתם, אלא חודרת גם כגוף הגשמי, שלמרות שבגשמיות כנ"י הם במצב ד"מפוזר ומפורד

15) תבוא כט, ג.

14) ב"מ ק, רע"ב, וש"נ.

בין העמים¹⁶, אעפ"כ, באמת, הם "עם אחד"¹⁶, ובהדגשה יתירה — כאשר מתאחדים גם בפועל, באסיפה של כולם ביחד כביהכנ"ס אחד וכיהמ"ד אחד, כנ"ל בארוכה.

כדי לפעול הדגשה נוספת בענין האחדות נהוג לסיים את האסיפה (המאחדת בביהכנ"ס וכיהמ"ד) בשליחות-מצוה לצדקה שענינה לפעול אחדות בין נותן הצדקה והמקבל, כך שגם כאשר הנותן הוא גדול ונעלה ביותר ואילו המקבל הוא תחתון ביותר, הרי ע"י נתינת הצדקה הם מתאחדים בנקודה אחת והמקבל עולה לדרגת הנותן, ואדרבה — "יותר ממה שבעל-הבית עושה עם העני העני עושה עם בעל-הבית"^{16*}.

וגדולה צדקה שמקרבת את הגאולה¹⁷ — בכח פעולת האחדות, שהרי הגלות היא פירוד והגאולה האמיתית והשלמה היא אחדות אמיתית ונצחית בארץ אחת — ארץ ישראל, בעיר אחת — ירושלים, במקום אחד — הר הבית, ובבנין אחד — ביהמ"ק, ובאותו חלק של הבנין — קודש הקדשים.

ד. ויש לקשר זה (ענין האחדות) עם שיעור היומי בחומש (ע"פ הוראת אדמור"ר הזקן שנמסרה ע"י נשיא דורנו¹⁸ ש"צריך לחיות עם הזמן", עם פ' השבוע) — החלק דיום הרביעי (ש"בו נתלו המאורות"¹⁹) שתוכנו הוא שירת הים:

לכל לראש, עצם הענין של שיעור יומי אחד משותף לכל בני מדגיש את אחדותם, ובמיוחד — בשיעור דיום הרביעי "שבו נתלו המאורות". שכן, גם המאורות מורים על אחדות, דאע"פ שישנם שני מאורות, הרי הם באופן דמשפיע (השמש) ומקבל (הלבנה), ולאח"ז — המקבל הופך לנותן והנותן למקבל, ונמצא שמתאחדים ביניהם (כדוגמת הנ"ל בנוגע לפעולת האחדות שע"י מצות הצדקה, בנוסף למעלה שבצדקה זו כתוצאה מהתחלתה בביהכנ"ס וכיהמ"ד ו"ברוב עם", כנ"ל).

ועד"ז בנוגע לתוכן השיעור:

התחלת השירה היא "או ישיר משה ובני ישראל"²⁰ — הפעולה הראשונה בתורה שנעשתה ע"י כל בני ביחד, האנשים הנשים והטף, במקום אחד (ליד ים-סוף) ומשה רבינו נשיא ישראל בראשם ו"הנשיא הוא הכל"²¹ (היינו כל בני), היינו שכל בני האנשים הנשים והטף, היו הן במעמד ובמצב רוחני אחד השווה לכולם, והן במעמד ומצב גשמי אחד השווה לכולם.

18) "היום יום" כי חשוך. ובכ"מ.

19) בראשית א, יד ובפרש"י.

20) בשלח טו, א.

21) פרש"י חוקת כא, כא.

16) אסתר ג, ח.

16*) ויק"ר פל"ד, ח, ועוד.

17) כ"ב י"ד, א, וראה תניא פל"ז.

בלתי מוגה

והוראה נוספת משירת הים [הנאמרת בכל יום, ואמרו אותה היום בכוקר ובימים שלפנ"ז ובהם – יו"ד שבט, ובכחות שהקב"ה יתן יחזרו ויאמרו אותה בימים הבאים, ובמיוחד – בשבת הבעל"ט, "שבת-שירה" שבו קוראים כתורה (גם) את השיעור היומי בשיעורי חת"ת (דהיום)] – בענין השמחה:

כשירת הים התאחדו כל בני"י ביחד בשמחה משותפת, וכולם יצאו בשירה, כולל גם – הנשים, "ותקח מרים... ותצאן כל הנשים גו"²², היינו שגם הנשים נטלו חלק בשירת הים (באופן המותר, כמובן).

וההוראה מזה – גודל מעלת העבודה בשמחה ובטוב לבב, כידוע שעבודת ה' בכלל, "אני נבראתי לשמש את קוני"²³, צ"ל חדורה בשמחה ובטוב לבב, בהתאם לציווי "עבדת את הו' אלקיך בשמחה ובטוב לבב"²⁴, מתוך שמחה אמיתית המביאה לשירה אמיתית.

ה. ויהי רצון שהדיבור אודות שירת הים בקריעת ים-סוף וההוראות מזה יהיו הכנה קרובה לבקיעת הנהר לעתיד לבוא, כגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, ובל' הנבואה – "והניף ידו על הנהר גו' והכהו לשבעה נחלים"²⁵, וכמו"כ – הכנה לשירה דלע"ל, המרומזת גם בפשוטו של מקרא דשירת הים "אז ישיר" – "שר לא נאמר אלא ישיר"²⁶, ועד לשירה שתהי' (באה"ק, בירושלים עיה"ק ו) בכית המקדש – "השיר שהיו הלויים אומרים בכית המקדש"²⁷, וברוחניות הרי הם אומרים אותו גם עתה, וכל בני"י אומרים אותו בפועל.

ולהעיר ממעלת "שיר של יום" דיום הרביעי, אשר, השיר דכל שאר ששת הימים הוא פרק אחד בלבד בספר תהלים, משא"כ ביום הרביעי מוסיפים ג' פסוקים מהפרק שלאח"ז.

והפסוקים הנוספים – "לכו נרננה וגו'" – שייכים לגאולה האמיתית והשלימה, הן ע"ד הרמז והן בפשוטו של מקרא – רננה ושמחה על הגאולה, היינו שתיכף ומיד ממש הולכים כל בני"י, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²⁸, מתוך רינה ושמחה, לאה"ק ולירושלים עיה"ק ולביהמ"ק "מקדש אדני-י כוננו ידיך".

וזירוז נוסף בכל זה ע"י ענין הצדקה (כנ"ל), וכן ההחלטות הטובות שבודאי כאו"א מכם עשה כדי לקיים ולקבל את מה ש"נתן ה' לכם", לכאו"א

(26) סנהדרין צא, ב. הובא במכילתא ופרשי'
ע"פ
(27) תמיד בסופה.
(28) בא יו"ד, ט.

(22) שם, כ.
(23) משנה וברייתא סוף מס' קידושין.
(24) תבוא כת, מז, רמב"ם הל' לולב בסופן.
(25) ישעי' יא, טו.

מאתנו, האנשים והנשים והטף, בתוך כלל ישראל — "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", אשר מכיון ש"נתן ה' לכם", בודאי שזוהי נתינה בעין יפה (במכש"כ מזה ש"כל הנותן בעין יפה הוא נותן"²⁹), והפירוש הפשוט דנתינה מהקב"ה "בעין יפה" הוא דנוסף על הנתינה ד"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", הרי הוא נותן גם את הגאולה, ותיכף ומיד ממש נמצאים כל בני"ב ביחד באה"ק, בירושלים עיה"ק וב"מקדש אדני-כוננו ידיך", ומתוך שירה ורינה ד"לכו נרננה לה", כולל גם — כל האמור בהמשך הפרק וכל הברכות שבספר תהלים, עד סיומו — "כל הנשמה תהלל י-ה הללויה-ה", עד ל"הללויה-ה" בתכלית השלימות בביהמ"ק ובקדה"ק ובאופן נצחי, הלוך ומוסיף ואור, ומתוך שמחה וטוב לכב.

ומהדיבור אודות פעולת הצדקה וההחלטות הטובות נבוא לפועל, שהרי "המעשה הוא העיקר"³⁰, שתיכף ומיד ממש יקיימו את ההחלטות במעשה ומתוך שמחה וטוב לכב, וממילא זוכים שגם הבטחת הקב"ה, אבינו שבשמים, להוציא מהגלות את כל עם ישראל ואת כאו"א מ"ישראל — ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"³¹ — תתקיים בפועל, והקב"ה מעמיד את כל או"א מבני"ב ואת כלל ישראל, וגם את עצמו כביכול, בארצנו הקדושה ובירושלים עיר הקודש וב"מקדש אדני-כוננו ידיך".

(30) אבות פ"א מ"ז.
(31) ישעי' כז, יב.

(29) ראה ב"ב נג, רע"א, וש"נ.

בס"ד. "יחידות" לקבוצת ברי מצוה והוריהם שיחיו

בלתי מוגה

בנוסף¹ לברכות האמורות לעיל², ע"פ הוראת התורה "ואברכה מברכיך"³, היינו שכל או"א מישראל וכל בני צריכים לברך יהודים בכל המצטרך להם ("מברכיך") והברכות הם ברכות של הקב"ה ("ואברכה מברכיך"), וממילא בודאי יתקיימו — ישנה, בהזדמנויות מיוחדות, ברכה מיוחדת.

ובנדו"ד — ברכה מיוחדת כאשר זוכים להיות בר-מצוה או בת-מצוה, כאשר נעשים "מצווה ועושה"⁴, היינו שמקבלים ציווי מאת הקב"ה בעצמו לקיים את מצוותיו, ומובן גודל הענין, האושר והשמחה שבזה, וממילא — תוספת מיוחדת בברכות.

וכדי שעי"ז יתוסף לעוד יהודי — נהוג לקשר את הברכה עם מצות הצדקה שגורמת הוספה למקבל הצדקה, בנוסף לעיקר — החלטה טובה בתוקף, ע"י אלו שמתחייבים במצוות, לקיים את כל המצוות בפועל, וכמו"כ להשפיע על החייבים במצוות שבסביבתם שגם הם יקיימו את המצוות שהם מחוייבים בהם.

וע"י קיום מצוות רבות יתאספו הזכויות של כאו"א מישראל ושל כל כלל ישראל ויפעלו את זירוז הגאולה האמיתית והשלימה, שאזי יהי' קיום כל אחת מהמצוות באופן נעלה יותר — "כמצות רצונך" (כדאיתא בספרים⁵).

*

יש לעורר על קיום מנהג ישראל שהולך ומתפשט, אשר ביום הבר-מצוה, וכן בבת-מצוה, יתן הבר-מצוה, או הבת-מצוה, מכספם הפרטי לצדקה, ואם נוהגים לתת בלאו הכי — הנה לרגל היום המאושר ביותר של החיוב במצוות — יתנו בהוספה.

ומה טוב — שכן יעשו גם ההורים וכן הסבים והסבתות והאחים והאחיות וכן כל הרוצים בטובתם, החל מאלו שחינכו אותם ללימוד התורה וקיום המצוות, ראש-הישיבה, המלמד וכו'. ועד"ז בנוגע למורות ומחנכות של ילדי ישראל.

(1) בהבא לקמן — ראה גם לקו"ש ח"כ ע' 577
 (2) ביחידות הכללית לאורחים שיחיו.
 (3) לך לך יב, ג.
 (4) קידושין לא, א. וש"נ.
 (5) ראה תו"ח ר"פ יוחי, ובכ"מ.

ועי"ז מוסיפים באחדותם של כאו"א מישראל עם כלל ישראל, אחדות שע"י לימוד התורה וקיום המצוות, וכל התורה והמצוות ביחד מתקבצים למצוה אחת גדולה הפועלת שהקב"ה יקיים את המצוה התלויה בו דוקא – הגאולה האמיתית והשלימה, אשר (כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁶) לא מרצונינו הלכנו לגלות והקב"ה ברצונו יוציא ויגאל מהגלות את כאו"א מישראל ואת כלל ישראל ויביא תיכף ומיד ממש את הגאולה האמיתית והשלימה.

ו"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"⁷ ומזרזת ומקדימה את היציאה מהגלות בהקדמה לפנים מהקדמה, בזריזות הכי גדולה, כך שעוד בסיום יום הרביעי דפ' "ויהי בשלח פרעה את העם" יקויים הנאמר בשיעור חומש היומי – "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"⁸, ותיכף ומיד יוצאים כל בני מהגלות בשירה ובזמרה, ומקיימי המצוות בשמחה ובטוב לבב – בראשם ובהתחלתם, ועוד והוא העיקר – שהגאולה האמיתית והשלימה תהי' תיכף ומיד ממש ו"לא עיכבן אפילו כהרף עין"⁹.

*

בנוסף לצדקה שכאו"א כבר החליט לתת בקשר לבר-מצוה ובת-מצוה, ביום הבר-מצוה והבת-מצוה, ובודאי יוסיפו בזה עוד יותר – יתנו עתה שליחות-מצוה לצדקה (כנ"ל).

ויהי רצון שבקרוב ממש תקויים הבקשה "ושם נעשה לפניך – כאו"א מישראל וכלל ישראל והבר-מצוה ובת-מצוה בראשם – כמצות רצונך", ותיכף ומיד ממש.

(8) יד. ח.
(9) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

(6) לקו"ד ח"ד תרצב, א. ועוד.
(7) כ"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.

בלתי מוגה

בס"ד. יחידות לקבוצת חתנים וכלות שיחיו

בלתי מוגה

בהוספה¹ לברכות הכלליות האמורות לעיל, לכאור"א מישראל, ובפרט לאלה הנמצאים במקום קדוש זה, ביהכנ"ס וביהמ"ד דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — יש תוספת ברכות מיוחדות בקשר למאורעות מסויימים².

ובפרט בקשר למאורע של בנין בית בישראל — שמכרכים על זה שבע ברכות, ועד להסיום בכרכה השביעית: "מהרה כו' ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה"³, בקרוב ממש, בגאולה האמיתית והשלימה.

* * *

תוכנן של הברכות המיוחדות למאורע זה:

לכל לראש — שההכנות לחתונה תהיינה בשעה טובה ומוצלחת, כאופן יהודי, תורני וחסידותי, ויבנו בנין עדי עד⁴ על יסודי התורה והמצוות לאורך ימים ושנים טובות, בנים ובנות עוסקים בתורה ובמצוותי'.

ועוד ועיקר — קיום הברכה המוזכרת לעיל: "מהרה כו' ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים" — ש"מהרה", תיכף ומיד ממש, תבוא הגאולה האמיתית והשלימה, ואז יתוסף גם בשמחת הנישואין — שתהי' החתונה (בכל ה"שטורעם") דכללות עם ישראל והקב"ה, כדאיתא במדרש⁵ "בימות המשיח יהיו נישואין".

* * *

וכן תהי' לנו — גאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, "לא עיכבן כהרף עין"⁶.

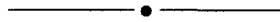
ובפרט בעמדנו בסיומו של יום הרביעי שבו נתלו "שני המאורות הגדולים"⁷, שבזה נרמז גם שהלבנה (ועד"ז ישראל ש"דומין ללבנה"⁸) תחזור

(1) כהבא לקמן — ראה גם לקו"ש ח"כ ע' 575
 (2) כמזכר לעיל — בברכה לקבוצת חתני כרמיה.
 (3) ע"פ ל' הכי' — ירמיו' לג, יו"דייא.
 (4) ראה לקו"ש שם הערה 12.
 (5) שמור"ר ספט"ו, וראה לקו"ש שה"ש מת, א"ב.
 (6) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.
 (7) בראשית א, טז.
 (8) ראה סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך.

להיות "מאור הגדול" כמו כשבעת ימי בראשית שהיו "שני המאורות הגדולים"⁹, כמ"ש¹⁰ "והי' אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהי' שבעתיים כאור שבעת הימים".

וזוכים לחגוג שמחת התנונה (החל מהחופה בהצלחה רבה, וכל "שבעת הימים" של ברכה ומשתה) — החתן והכלה, כל הקרובים, והשושבינין בראשם, בתוך כלל ישראל — בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בהר הקודש ובבית המקדש.

ועוד והוא העיקר — שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(10) ישעי' ל, כו.

(9) פרש"י עה"פ.

בלתי מוגה